

gens argumentation om at tilstræbe uændrede skatteprocenter i 1988 fremtræder klart. Regeringens indgreb er den væsentligste årsag til såvel tidligere som kommende kommunale skatteforhøjelser.

Med aftalen fjernes det amtskommunale selvstyre med katastrofale følger for sygehus- og sundhedsområdet. Indgrebet over for amtskommunerne er endog endnu værre end det, regeringen har forsøgt at opnå ved forhandling med Amtsrådsforeningen.

Den væsentligste årsag til amtskommunerens økonomiske problemer for 1988 er nye drastiske nedskæringer af de amtskommunale bloktilskud på op imod 2 mia. kr.

For overhovedet at opnå balance i den amtskommunale økonomi har regeringen og Det Radikale Venstre i den indgåede aftale brugt de samme penge to gange. Først bruges pengene til at opretholde uændret aktivitetsniveau i 1988 i forhold til 1987. Derefter forsøger man at bilde offentligheden ind, at de samme beløb kan anvendes til en indsats for at nedbringe ventelisterne. Det hænger simpelt hen ikke sammen. At over en tredjedel af den anviste finansiering fremskaffes ved lån, som skal dække den løbende drift, viser kun det usunde og kortsigtede i aftalens indhold.

De skjulte formål med et indgreb af den karakter kan kun være dels at underminere et velfungerende offentligt sygehus- og sundhedsvæsen for herigennem at bane vejen for private betalingshospitaller, dels at presse amtskommunerne og skatteyderne til at acceptere brugerbetaling på sundhedsområdet.

For Socialdemokratiet har det været beskæmmende at konstatere, at Det Radikale Venstres stillingtagen før og under lovforslagene 1. behandling alene har haft til formål at profilere sig selv i forhold til regeringen. Derimod dokumenterer aftalen mellem regeringen og Det Radikale Venstre klart, at hensynet til den primærkommunale og amtskommunale økonomi og det lokale selvstyre ikke har spillet nogen rolle i de lukkede forhandlinger.

Hele regeringens konfrontationslinje over for de kommunale organisationer er under udvalgsbehandlingen også blevet udstrakt til Folketingets kommunaludvalg. På trods af, at Folketingets kommunaludvalg gennem samråd med indenrigsministeren forsøgte at til-

rettelægge en forsvarlig procedure for lovforslagene behandling, har regeringen end ikke opfyldt sit løfte om en hurtig orientering til Folketinget om den indgåede aftale. Der forløb næsten to døgn, fra offentligheden fik nyheden om aftalen, og til indenrigsministeren fandt det hensigtsmæssigt at tilstille Folketingets kommunaludvalg den indgåede aftale. Tilsyneladende er regeringen af den opfattelse, at når den har sikret sig det mindst mulige flertal for et indgreb i den kommunale økonomi, i strid med de kommunale organisationers ønsker, så er det videre udvalgsarbejde uden særlig interesse.

Med de arbejdsvilkår mindretallet har haft, har det været umuligt at færdiggøre mindretallets del af udvalgsarbejdet inden for den tidsfrist, hvor flertallet forlangte betækning afgivet. Mindretallet ønsker derfor fornyet udvalgsbehandling mellem 2. og 3. behandling og vil fremkomme med sine ændringsforslag til lovforslagets 3. behandling.

Socialdemokratiet må på det skarpeste tage afstand fra indgrebets indhold og fra den konfrontationslinje, der føres såvel over for de kommunale organisationer som over for Folketingets store mindretal.

Et andet mindretal (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget), der indstiller forslag til lov om den kommunale og amtskommunale skatteudskrivning i 1988 til *forkastelse*, ønsker at give udtryk for følgende:

Historisk er der en lang tradition for lokalt selvstyre i Danmark. Allerede i den tidlige middelalder mødtes bønderne i landsbyen til gæstestævne, hvor de under ledelse af en oldermand diskuterede jordens dyrkning og holdt retterting. Tilsvarende opstod der under kongeligt privilegium et vist lokalt selvstyre i købstæderne, idet der fra midten af 1200-tallet opstod lokale råd bestående af 12 rådmænd, der i begyndelsen var valgt af borgerne. Omkring 100 år senere begyndte disse råd at vælge en borgmester, der sammen med rådmændene udgjorde magistraten. Rådene fik stadig større indflydelse, ikke mindst da klostrenes ejendele med reformationen i 1536 i væsentligt omfang overgik til købstæderne, og da disse samtidig overtog en del opgaver, som hidtil havde påhvilet kirken, f.eks. skole- og fattigvæsen.

Trods denne lange tradition har omfanget af det lokale selvstyre imidlertid varieret en